

C/2023/485

6.11.2023

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 14 września 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Fuengirola – Hiszpania) – NM/Club La Costa (UK) plc, sucursal en España, CLC Resort Management Ltd, Midmark 2 Ltd, CLC Resort Development Ltd, European Resorts & Hotels SL

(Sprawa C-821/21 ⁽¹⁾, Club La Costa i in.)

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Jurysdykcja i uznawanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych – Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 – Jurysdykcja szczególna – Jurysdykcja w sprawach umów zawieranych przez konsumentów – Artykuł 18 ust. 1 – Pojęcie „kontrahenta” – Artykuł 63 – Siedziba osoby prawnej – Rozporządzenie (WE) nr 593/2008 – Prawo właściwe dla zobowiązań umownych – Wybór prawa właściwego – Artykuł 3 – Swoboda wyboru – Artykuł 6 – Umowy konsumenckie – Granice – Umowa zawarta z konsumentem obejmująca prawa do korzystania w oznaczonym czasie z mieszkań turystycznych w systemie punktów]

(C/2023/485)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Fuengirola

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: NM

Strona pozwana: Club La Costa (UK) plc, sucursal en España, CLC Resort Management Ltd, Midmark 2 Ltd, CLC Resort Development Ltd, European Resorts & Hotels SL

Sentencja

1) Artykuł 18 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych

należy interpretować w ten sposób, że:

zawarte w tym przepisie wyrażenie „kontrahent” należy rozumieć jako obejmujące wyłącznie osobę fizyczną lub prawną będącą stroną danej umowy i nieobjęte innymi osobami niezwiązanymi z tą umową, nawet jeśli są powiązane z tą osobą.

2) Artykuł 63 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1215/2012

należy interpretować w ten sposób, że:

ustalenie zgodnie z tym przepisem miejsca zamieszkania „kontrahenta” w rozumieniu art. 18 ust. 1 tego rozporządzenia nie ogranicza wyboru, z którego może skorzystać konsument na podstawie tego art. 18 ust. 1. W tym względzie wyjaśnienia zawarte w art. 63 ust. 2 dotyczące pojęcia „siedziby statutowej” stanowią autonomiczne definicje.

3) Artykuł 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I)

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoi on na przeszkodzie klauzuli wyboru prawa właściwego zawartej w ogólnych warunkach umowy lub w odrębnym dokumencie, do którego umowa ta odsyła i który został przekazany konsumentowi, pod warunkiem że klauzula ta informuje konsumenta o tym, że korzysta on w każdym razie na podstawie art. 6 ust. 2 tego rozporządzenia z ochrony, jaką zapewniają mu bezwzględnie obowiązujące przepisy prawa państwa, w którym ma on miejsce zwykłego pobytu.

⁽¹⁾ JO C 171 z 25.4.2022.

4) Artykuł 6 ust. 1 rozporządzenia nr 593/2008

należy interpretować w ten sposób, że:

jeżeli umowa konsumencka spełnia warunki określone w tym przepisie oraz w braku ważnego wyboru prawa właściwego dla tej umowy, prawo to należy ustalić zgodnie ze wspomnianym przepisem, na który mogą powoływać się obie strony tej umowy, w tym również przedsiębiorca, i to niezależnie od okoliczności, że prawo właściwe dla tej umowy zgodnie z art. 3 i 4 tego rozporządzenia może być korzystniejsze dla konsumenta.
